

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci

žalobce: **M. N.,**
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 9. 6. 2017, č. j. KrÚ 40714/2017/ODSH/11,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Účastníci nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Přelouč ze dne 6. 2. 2017, č. j. MUPC 2256/2017, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění, kterého se dopustil tím, že dne 3. 11. 2016 v době okolo 14:22 hodin jako

řidič motorového vozidla tov. zn. Škoda, registrační značky XXX XXXX, jel v obci Valy, na pozemní komunikaci ulice Veselská (poblíž domu č. p. 60), ve směru jízdy ze středu obce Valy na obec Veselí, rychlostí 69 km/h, čímž překročil v tomto místě nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h nejméně o 16 km/h (po odečtení přípustné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h). Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:

2. V žalobě uvedl v podstatě osm žalobních bodů. V prvním z nich vytknul správním orgánům údajné jejich procesní pochybení a namítnul nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí, kdy žalovaný se „nevypořádal s odvolacími důvody, které žalovanému dne 21. 4. 2017 zaslal Ing. M. J., bývalý zmocněnec žalobce, jehož zmocnění zaniklo den před tím, tedy dnem 20. 4. 2017, kdy vůči správnímu orgánu uplatnil plnou moc JUDr. M. R.“. Žalovaný nepostupoval v souladu se správním řádem, zaslal výzvu k prokázání zmocnění Ingr. J. a žalobci osobně, pominul skutečnost, že žalobce byl v té době zastoupen JUDr. R. Žalovaný sice žalobci doručoval výzvu, ve které jej informoval o tom, že Ing. J. podal doplněné odvolání a vyzval jej k prokázání zmocnění Ing. J. k takovému podání, k této výzvě však nelze přihlížet, jelikož nebyla doručována zmocněnci žalobce, tj. JUDr. R. Závěr žalovaného, že k odvolacím důvodům uplatněným Ing. J. nebude přihlížet, byl předčasný a neoprávněný. V druhém žalobním bodu žalobce namítl, že měřený úsek nebyl označen příslušným dopravními značkami (IP 35a), zároveň uvedl, že rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, správní orgány se měly ex offio zabývat zákonností důkazů o překročení rychlosti, měření bylo provedeno v rozporu s veřejnoprávní smlouvou, kterou uzavřela obec Valy s Městskou policií Přelouč. V třetím žalobním bodu uvedl žalobce věcné námitky týkající se pochybností o měření rychlosti, tento žalobní bod obsahuje řadu dílčích námitek (měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze, záměnný kříž není zcela na vozidle, správní orgány uvedly skutečnosti k žalovanému rozhodnutí z návodu k obsluze, s tím, že ten je volně přístupný na internetu, správní orgán však může pouze rozhodovat na základě skutečností, které jsou obsahem spisu, rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné, tvrzení žalovaného jsou nedoložená, poukaz na absenci proškolení zmocněnce a žalobce k obsluze použitého rychloměru je nepřijatelný, když žalobce a jeho zmocněnce nelze zbavit práva namítat nesprávně provedené měření, a dále tento žalobní bod v podstatě obsahuje polemiku zástupce žalobce s obsahem žalovaného rozhodnutí, které obsahuje argumentaci vyvracející námitky zmocněnce Ing. J. vznesené před správním orgánem I. stupně). Čtvrtý žalobní bod obsahuje již jednou uplatněnou námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nedostatek důvodů, kdy správní orgán se nezabýval tím, zda bylo měření rychlosti provedeno v součinnosti s Policií ČR, správní orgán neodůvodnil závěr, že údajný přestupek byl spáchán v nevědomé nedbalosti, správní orgán se měl zabývat jednotlivými znaky nevědomé nedbalosti. Pátý žalobní bod obsahuje námitku, že správní orgán se nevypořádal s námitkou žalobce, že na daném místě viděl značku č. B 20 a nejednal tedy protiprávně, správní orgán se nevyjádřil k tvrzení žalobce, že by například uvedl, že toto tvrzení je nepravdivé, správní orgány se nezabývaly věrohodností výpovědi strážníka, který toto tvrzení žalobce popřel ve své svědecké výpovědi, nebylo provedeno ohledání místa, což žalobce navrhoval jako důkaz. V šestém žalobním bodu žalobce namítl, že mu při silniční kontrole nebylo umožněno nepřezkoumat úřední značku na rychloměru, z tohoto důvodu požaduje „ohledání rychloměru“, k námitce a k důkaznímu

návrhu se správní orgán nevyjádřil, jedná se o opomenutý důkaz a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Skutečnost, že ověření rychloměru bylo dle ověřovacího listu stále platné, nijak neprokazuje, že ověření předčasně zaniklo, například že mohlo dojít k poškození nebo odstranění úřední značek dle § 7 odst. 2 a vyhlášky 262/2000 Sb. V sedmém žalobním bodu žalobce uvedl, že požádal o přezkoušení použitého rychloměru dle § 11a odst. 1 zákona o metrologii a požádal o přerušení řízení do vyřízení této žádosti, když se jednalo o předběžnou otázku, tímto návrhem se žalovaný nezabýval, rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, správní orgán byl povinen vypořádat se s jeho návrhem na přezkoušení rychloměru, správní orgán se nezabýval ani návrhem žalobce na přerušení řízení. V osmém žalobním bodu namítl žalobce nezákonnost výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, námitka se týkala odůvodnění způsobu určení zaplacení pokuty a nákladů řízení, správní orgán překročil svou pravomoc, pokud mu závazně určil způsob splnění ukládaných povinností. Závěrem zástupce žalobce, jako obvykle v obdobných žalobách, kdy v těchto věcech často zastupuje nejen u podepsaného soudu, vyslovil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu NSS a uvedl zde návrh na naprostou „anonymizaci rozhodnutí ve věci“.

3. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.
4. Ve vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na žalované rozhodnutí, navrhl, aby soud žalobu zamítl.
5. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
6. K prvnímu žalobnímu bodu soud uvádí, že žádné procesní pochybení správních orgánů a nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí pro nedostatek důvodů neshledal. V dané věci se žalovaný nemusel vypořádávat s „*odvolacími důvody*“, které zaslal žalovanému Ing. M. J., bývalý zmocněnec žalobce, dne 21. 4. 2017, který již v té době nebyl zmocněncem žalobce a nebyl oprávněn za něj činit procesní úkony. Jak vyplývá ze správního spisu, v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně uplatnil Ing. M. J. jako zmocněnec žalobce celou plejádu svých různých spekulativních námitek, které hojně využívá v řízeních před správními orgány při zastupování žalobců v obdobných věcech, tj. zejména v přestupkových věcech týkajících se překročení nevyšší povolené rychlosti řidiči motorových vozidel. Nejen zdejšímu soudu z jeho úřední činnosti, ale všem soudům v České republice jsou známy jeho námitky týkající se nedodržení návodu k obsluze, námitka nedodržení 0 stupňů úhlu měření, existence tzv. slip effectu, špatné umístění záměrného kříže na vozidle žalobce. Dále odkazoval na vyjádření ČMI týkající se požadavku na umístění záměrného kříže na vozidle, které tento zmocněnec účelově zneužívá v přestupkových řízeních, když toto bylo vydáno pouze k jednomu případu, jak správně uvedl žalovaný na straně 7 v druhém odstavci žalovaného rozhodnutí, přičemž o tomto zneužití pojednává i rozsudek NSS ze dne 22. 2. 2017, č.j. 5 As 157/2016–39 a podepsanému soudu je tento účelový postup zmocněnce zneužívající toto vyjádření ČMI známý i z jeho úřední činnosti z obdobných věcí – např. věc vedená u podepsaného soudu pod sp. zn. 52 A 15/2016 atd.
7. Tento zmocněnec však nebyl oprávněn jednat za žalobce v době předložení „*doplnění odvolání*“, tj. dne 21. 4. 2017, když odvolání bylo podáno tímto zmocněncem, jako

obvykle v jiných věcech, jako blanketní. Ze správního spisu vyplývá a zástupce žalobce to ani v žalobě nezpochybňuje, že již před předložením tohoto doplněného odvolání předložil správnímu orgánu novou generální plnou moc JUDr. M. R., přičemž z tohoto důvodu v době podání tohoto doplněného odvolání, nemohl činit bývalý zmocněnec Ing. J. procesní úkony za žalobce. Skutečnost, že žalobce již zastupoval JUDr. R., byla doložena i tím, že dne 28. 4. 2017 se k žalovanému dostavil JUDr. R., přičemž uvedl, že zmocnění pro jeho osobu stále trvá (srov. úřední záznam ze dne 28. 4. 2017). Plnou moc vypověděl JUDr. R. 2. 5. 2017, kdy se osobně dostavil k žalovanému správnímu orgánu. Námitky žalobce zpochybňující postup žalovaného při odstraňování vad podání učiněném Ing. J. neshledal krajský soud důvodnými. Žalovaný vyzval podle ust. § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, jak bývalého zmocněnce Ing. J., tak žalobce, aby odstranili vady podání, když v době podání doplnění odvolání nebyl Ing. J. osobou k tomuto úkonu zmocněnou, přičemž v této výzvě byla určena lhůta 5 dnů pro odstranění vad, Ing. J. byla tato výzva doručena prostřednictvím datové zprávy dne 15. 5. 2017, žalobci byla tato výzva včetně poučení o dalším možném postupu, tj. o možnosti podání žádosti o uznání úkonu ve smyslu ust. § 34 odst. 4 správního řádu zaslána na doručovací adresu, kterou uvedl správní orgánu nový zástupce žalobce JUDr. R. v telefonním rozhovoru se správním orgánem ze dne 2. 5. 2017, tato výzva však přímo žalobci nebyla doručena, proto žalovaný tuto písemnost zaslal i na adresu trvalého bydliště žalobce, přičemž tato výzva byla doručena fikcí dne 22. 5. 2017. Je sice pravdou, že písemnosti se podle ust. § 34 odst. 2 správního řádu doručují pouze zástupci s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, přičemž v době odeslání této výzvy k odstranění vad, měl žalobce nového zástupce JUDr. R., avšak nelze pominout skutečnost, že tento úkon učinil za žalobce bývalý zmocněnec Ing. J. a vzhledem k všeobecně známým zkušenostem správních orgánů (a i soudů) o praktikách tohoto zmocněnce, bylo na místě, aby tato výzva byla doručována tomu, kdo tento úkon učinil, tj. zmocněnci Ing. J. Krajský soud nezpochybňuje závaznost ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu, avšak v daném případě je třeba přihlídnout i k ust. § 37 odst. 3 správního řádu, podle něhož *„nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu“*. Z postupu správního orgánu I. stupně je zjevné, že byl veden snahou pomoci žalobci odstranit nedostatky podání, a proto výzvu k odstranění nedostatků odvolání poslal přímo jemu, tedy „podateli“ ve smyslu citovaného ustanovení. Takový postup lze v daném případě hodnotit jako zákonný, tím spíše, když odvolání podala osoba, která je správním orgánům známa svých účelovým a obstrukčním jednáním (tj. Ing. J. – argumentace soudu viz výše). V takovém případě bylo doručení výzvy přímo žalobci *„naplněním smyslu § 37 odst. 3 správního řádu“* (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 4. 2016, č.j. 3 As 260/2015–58). Krajský soud se tak shoduje s názorem žalovaného, že v daném případě nebylo blanketní odvolání doplněno podáním učiněným oprávněnou osobou, v daném případě tedy bylo podáno pouze blanketní odvolání. Zároveň je třeba konstatovat, že v případech, kdy zastupoval žalobce zmíněný již „všeobecně známý“ zmocněnec Ing. M. J., tak žaloby podával buď advokát Mgr. J. T., nebo v poslední době Mgr. Václav Voříšek, tyto jsou již známi nejen podepsanému soudu svým účelovým jednáním obhajujícím zmíněné účelové praktiky a námitky spekulativního charakteru uvedeného zmocněnce (srov. např. rozsudky NSS ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10 As 203/2014–47, ze dne 31. 10. 2014, č.j. 8 As 119/2014–34, ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015–52, ze dne 3. 7. 2014, č. j. 9 As

162/2014–31, k advokátovi Mgr. Václavu Voříškovi srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2016, č.j. 1 As 101/2016–79, v němž je hodnocena snaha tohoto advokáta protahovat soudní jednání a v usnesení NSS č.j. Nao 169/2017–150 a ze dne 30. 3. 2017, č.j. Nao 118/2017–145 je jeho činnost hodnocena tak, že maří jednání soudu, dále v usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, č.j. Nao 175/2017–161 bylo jeho tvrzení vyhodnoceno za „*ničím nepodloženou fabulaci*“, o zneužití práva ze strany tohoto advokáta svědčí i opakovaně vznášené nedůvodné námitky podjatosti soudce, což lze vyplývá z usnesení NSS ze dne 28. 3. 2017, č.j. Nao 122/2017 – 136, atd.). Tuto skutečnost musel krajský soud zmínit z důvodů, že žaloba obhájí celou plejádu spekulativních a účelových námitek vznesených Ing. J. a v žalobě je obsažena polemika se závěry správního orgánu I. stupně a žalovaného, a to ve vztahu k různým těmto účelovým námitkám, které již i v judikatuře NSS byly vyhodnoceny jako účelové a spekulativní (zejména zmíněný slip effect, zneužití vyjádření ČMI, námitka nedodržení návodu k obsluze, nedodržení 0 stupňů úhlu měření atd.). Žaloba pak v jednotlivých žalobních bodech je v podstatě „zamořena“ jednotlivými dílčími námitkami, přičemž zástupce žalobce zřejmě očekává, že s každou námitkou se musí krajský soud vypořádat, když soudu je z jeho úřední činnosti známo, že v takových případech zástupce žalobce namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Proto právě na tomto místě je třeba připomenout následující skutečnosti:

8. Předně je třeba připomenout, že je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008–13).
9. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008–13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011–72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „*[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné*

soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012-50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013-30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013-50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

10. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č.j. 7 As 126/2013-19).
11. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
12. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
13. Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady.
14. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).
15. Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č.j. 3 As 9/2013-35). Krajský soud považuje za vhodné předestlat, že podle názoru vysloveného

v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č.j. 5 As 126/2011-68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS, „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.*“ V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání žalobcovy viny, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku (což bylo v daném případě splněno), nemohla být žaloba úspěšná, když žalobcem uplatněné námitky nemohly samo o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správního orgánu o existenci viny žalobce. Z průběhu dosavadního řízení je zřejmé, že podkladem pro rozhodnutí bylo oznámení o spáchaném přestupku, osvědčení zasahujících strážníků pro užívání měřicího zařízení, svědecká výpověď zasahujícího strážníka Š., ověřovací list měřicího zařízení a záznam průběhu měření včetně fotodokumentace, což jsou dostatečné důkazní prostředky k objasnění skutkového stavu věci (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č.j. 3 As 9/2013-35).

16. V přestupkovém řízení je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což vyjadřuje zásadu materiální pravdy, podle které správní orgán opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, z úřední povinnosti, zjišťuje všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného, jakož i provádí důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy; každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti (§ 3, § 50 a § 52 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění).
17. Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a potažmo i z rozhodnutí žalovaného, přestupkové jednání žalobce bylo jasně zdokumentováno a prokázáno, přičemž správní orgány při rozhodování o vině žalobce nevycházely pouze z oznámení Městské policie o přestupku, ale ze stěžejních podkladů pro vydání tohoto rozhodnutí, tj. z fotodokumentace získané měřícím zařízením a dále z platného ověřovacího listu tohoto měřicího zařízení. Navíc podkladem rozhodnutí byl i výslech zasahujícího strážníky R. Š. Přestupkové jednání žalobce bylo jasně zdokumentováno, což vyplývá z pořízené zcela jasné fotodokumentace žalobcem řízeného vozidla, když po zastavení tohoto vozidla byl žalobce jako jeho řidič ztotožněn. Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č.j. 3 As 9/2013-35). Pokud podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání žalobcovy viny plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku (což bylo v daném případě splněno), nemohla být žaloba úspěšná, když žalobcem uplatněné námitky nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správních orgánů o existenci jeho viny. Stěžejním důkazem svědčícím o této vině je v případě uvedeného přestupku vždy záznam o změření vozidla řízeného přestupcem a dále i existence podkladů ověření funkčnosti tohoto měřicího zařízení. Pro věc tedy je klíčové to, že důkaz o rychlosti žalobce byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen. V daném případě měřicí zařízení, o jehož identitě nebyla žádná pochybnost, byl použit po dobu platnosti provedeného ověření (srov. zákonný požadavek § 11 odst. 1 zákona o metrologii). Uvedené podklady tak postačují k vydání

rozhodnutí, že se obviněný – žalobce dopustil přestupku spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2013, č.j. 1 As 83/2013-60, a obdobně i rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). Námitky žalobce obsažené v jednotlivých žalobních bodech jsou pouze účelového charakteru, a to z následujících důvodů:

18. Soud na tomto místě opakuje, že vzhledem k charakteru účelovosti a spekulativního charakteru námitek zmocněnce Ing. J. a námitek zástupce žalobce žaloby, ve kterém je v podstatě obsažena polemika se závěry správního orgánu I. stupně a žalovaného k těmto účelovým námitkám, nebude se krajský soud podrobně zabývat každou touto účelovou námitkou, když podstatné je, že soud bude ve svém rozhodnutí prezentovat od názoru žalobce odlišný názor, který bude přesvědčivě zdůvodněn tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu ve výroku rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, č.j. 4 Ads 58/2011-72, dále soud odkazuje na výše uvedenou argumentaci a judikaturu týkající se způsobu vypořádání se soudu s žalobními námitkami). Na zákonnost rozhodnutí vůbec nemělo vliv to, že správní orgány dovozovaly správnost výsledků měření z návodu k obsluze, když konstatovaly, že tento návod je volně přístupný na internetu. Nelze přehlédnout to, že tímto návodem disponoval i Ing. J., jak uvedl žalovaný na straně 9 druhý odstavec. V projednávané věci totiž je třeba zdůraznit, že v jak přestupkovém, tak i v soudním řízení se neprovádí „*inventura*“ postupu strážníků při měření rychlosti, když břemeno tvrzení a břemeno důkazní leží na žalobci. Toto břemeno je v první řadě na žalobci, když je na něm, aby svá tvrzení prokázal, přičemž jakákoliv ničím nepodložená spekulativní námitka či hypotéza ze strany žalobce a jeho zmocněnce, kteří nejsou žádnými odborníky a proškolenými osobami, způsobilými hodnotit výsledky měření, neznamená, že by správní orgán, či dokonce soud měly aplikovat tuto zásadu tak, aby bylo provedeno rozsáhlé dokazování za účelem v podstatě vyvrácení takových spekulativních námitek a hypotéz, tj. by každé takové tvrzení spekulativního charakteru musel dokazovat správní orgán či soud, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č.j. 3 As 9/2013-35). Požadavek zjištění stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti podle § 3 správního řádu zahrnuje povinnost správního orgánu opřít své rozhodnutí o důkazy, které poskytují dostatečný, ucelený a logický obraz pro vydání rozhodnutí. S takto zjištěným stavem musí být seznámen účastník správního řízení, který má možnost vyjádřit důvodné pochybnosti a dosáhnout tak zjištění stavu, který je již z jeho hlediska dostatečný pro vydání rozhodnutí. Pokud by správní orgán vyslovené pochybnosti neodstranil, pak by zjevně porušil povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Je však nereálné stanovit správnímu orgánu povinnost zjistit a popsat stav věc tak, aby rozhodnutí obsahovalo odpovědi na všechny případné a nevyslovené otázky či subjektivní pochybnosti spekulativního charakteru (srov. usnesení NSS ze dne 3.3.2016, č.j. 10 As 24/2015-58, bod 34).
19. V daném případě podle názoru krajského soudu byla povinnost správního orgánu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, splněna, výrok rozhodnutí je opřen o smysluplná, relevantní a ucelená zjištění, o níž nebyly vzneseny v řízení důvodné pochybnosti, ty které byly vzneseny v žalobě, byly pouze účelového charakteru (srov. usnesení NSS ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 As 24/2015-58, bod 35).
20. Pro posouzení správnosti výsledků měření není v dané věci rozhodující to, zda měl být postup při měření správními orgány prověřen tak, že by byl zkoumán „každý krok“

zasahujícího strážníka při použití měřícího zařízení a porovnání jeho postupu s návodem k obsluze měřícího zařízení. Obrazně a v nadsázce řečeno, funkce jakéhokoliv přístroje není závislá jen na dodržení návodů k obsluze, podstatné je, aby tento přístroj „odvedl práci“, jaká se od něj očekává. V daném případě bylo možné vycházet z tzv. automatické funkce zmíněného měřícího zařízení, tj. TruCam, tato automatická funkce není podložena jen příslušným ustanoveními návodu k obsluze, ale je potvrzena v judikatuře NSS. K měřicímu zařízení TruCam se vyjádřil i NSS v rozsudku ze dne 3. 3. 2016, č.j. 7 As 276/2015–38, kdy uvedl, že *„kontrolní mechanismy zajišťují, že pokud TruCam ukončí měření bez chybového hlášení, je hodnota naměřené rychlosti správná. Než se zobrazí naměřená rychlost, systém provede cyklus několika měření, aby vyloučil statisticky významnou chybu a potvrdil tak správnost naměřené hodnoty, proto vyhodnotí-li i kontrolní mechanismus, že měření by nemuselo být správné (např. nenadálá překážka v trase paprsku, pohnutí ruky s TruCamem atd.) objeví se chybové hlášení“*. Pokud měřicí přístroj nemá stabilizovanou polohu, měření rychlosti se neprovede. Z toho vyplývá, že již i NSS potvrdil, že funkce daného měřícího zařízení je automatická, tedy lze aplikovat na daný případ judikaturu NSS, podle které, pokud byla rychlost žalobce rychloměrem zaznamenaná, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze (srov. přiměřeně s rozsudkem NSS ze dne 16. 1. 2013, č.j. 3 As 82/2012–27 a ze dne 4. 12. 2013, č.j. 1 As 83/2013–60).

21. V tomto světle jsou naprosto již bezvýznamná tvrzení zástupce žalobce zpochybňující funkci daného měřícího zařízení, či tvrzení a polemika zástupce žalobce obhajující účelové námitky zmocněnce žalobce Ing. J. Proto krajský soud se ve vztahu k jednotlivým těmto účelovým námitkám odkazuje pouze již na obsah rozhodnutí správního orgánu I. stupně a obsah žalovaného rozhodnutí, kdy se oba správní orgány k těmto účelovým námitkám obsáhle vyjádřili. Je nadbytečné se těmito námitkami vypořádávat, tyto námitky hodnotí krajský soud ve světle již zmíněného usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015–71 jako irelevantní či nevěrohodné. O spekulativním charakteru těchto námitek, které vytvořil účelově jednající zástupce, který nedisponuje žádnými zkušenostmi s měřícím přístrojem, je v podstatě laikem, svědčí i to, že tyto námitky nemají vůbec žádný racionální základ. Například žalobce, respektive jeho zástupce, neuvádí, kde konkrétně v návodu k obsluze měřícího zařízení požadavek na dodržení měřícího úhlu 0 stupně je obsaženo, když už z logiky věci, že tzv. 0 stupňů úhel nemůže být dodržen, protože měřicí zařízení by muselo stát uprostřed jízdního pruhu ve kterém by se muselo zároveň pohybovat měřené vozidlo, přičemž měřicí zařízení (z logiky věci) vždy musí nacházet mimo jízdní pruh a provádění měření se realizuje vždy poněkud šikmo vzhledem k vlastní dráze měřeného vozidla, zároveň podstatná je zkušenost, aby byl zaměřovací terč – záměrný kříž měřícího zařízení zaměřený na měřené vozidlo, což se v daném případě také stalo. Tento závěr týkající se této námitky uvedl podepsaný soud i v rozsudku týkajícím se věci vedené zdejším soudem pod sp. zn. 52 A 34/2014, přičemž NSS tento závěr aproboval v rozsudku č.j. 4 As 63/2015–52. Na tomto místě je třeba opětovně uvést, že zástupce žalobce naprosto nerespektuje skutečnost, že sice zásada oficiality v přestupkovém řízení znamená, že minimální důkazní břemeno je na správním orgánu, avšak pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokazoval. K tomu NSS uvedl, že *„názor stěžovatele by v podstatě znamenal, že jakéhokoliv jeho tvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím“* (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013–5). V daném případě zástupce žalobce obhajuje účelovou a obstrukční procesní

strategii, kdy zmíněný zmocněnec Ing. J. v řízení o přestupku uvede řadu spekulativních námitek a zástupce žalobce poté polemizuje s názory správních orgánů v žalobě a požaduje, aby každá jeho pochybnost, která zjevně je účelového charakteru, není podložena žádným důkazem, byla vyvrácena správními orgány. Jako příklad lze uvést tvrzení žalobce v bodu 50 žaloby, ve kterém zástupce žalobce uvádí:

22. *„Žalovaný pak pouze uvedl, že rychloměr byl ověřen a žalobce své tvrzení nijak neprokázal. K tomu žalobce uvádí, že skutečnost, že ověření rychloměru bylo dle ověřovacího listu stále platné, nijak neprokazuje, že ověření předčasně nezaniklo, mj. právě z tohoto důvodu, že došlo k poškození nebo odstranění úředních značek dle § 7 odst. 2 vyhlášky č. 262/2000 Sb. Úvaha žalovaného je tedy absurdní.“* K tomu lze uvést, že absurdní úvaha je tato úvaha zástupce žalobce, nikoliv žalovaného. Z výše uvedené citace žaloby vyplývá totiž zcela opačný názor zástupce žalobce, než který je uveden v již výše zmíněném rozsudku NSS ze dne 2. 5. 2013, č.j. 3 As 9/2013–35, že břemeno tvrzení a břemeno důkazní je v případě vznesení těchto účelových námitek na straně žalobce, nikoliv správního orgánu, že tedy správní orgán není povinen prokazovat, respektive dokazovat jakékoliv tvrzení žalobce. V takovém případě by totiž žalobce, respektive jeho zmocněnec či zástupce žalobce v žalobě mohli požadovat, aby bylo ověřeno, zda zasahující strážník nebyl pod vlivem alkoholu, zda netrpěl nějakou duševní chorobou atd. a vždy v takovém případě by správní orgán musel provádět dokazování, ohledání na místě atd. A o to se právě zmíněné účelové a obstrukční procesní strategii jedná, tedy co nejvíce zkomplikovat řízení o přestupku, dosáhnout zrušení rozhodnutí o přestupku a dosáhnout prekluze odpovědnosti žalobce za přestupek. Zmíněný citovaný závěr, respektive námitka žaloby, je zcela v rozporu i se závěrem Ústavního soudu vztahujícím se k takovým účelovým námitkám, zpochybňujících výsledky měření, podle něhož *„rovněž nelze stěžovatelovu vinu stavět na tom, že nebyla prokázána správná manipulace s přístrojem na měření rychlosti. Prokazovat je nutno vinu, nikoliv nevinu“*. (srov. rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II ÚS 1050/15 z 31. 5. 2016). Pokud by mělo být takové tvrzení míněno vážně a nebylo jen spekulativního charakteru, tedy mělo by se jednat o důvodnou pochybnost ve smyslu § 3 správního řádu, tak v nich zmocněnec žalobce či zástupce žalobce by musel uvést nějaké konkrétní údaje a skutečnosti nasvědčující tomu, že opravdu tyto úřední značky byly skutečně poškozeny, on však namísto toho uvádí pouze svůj požadavek, aby bylo ověřeno, že tyto značky poškozeny nebyly. K tomu lze ještě uvést, že požaduje v podstatě prokázání negativních skutečností, což přípustné není.

23. Charakter těchto námitek a závěr o jejich nevěrohodnosti v souladu s výše uvedeným rozhodnutím rozšířeného senátu NSS je dostačující s tím, že v takovém případě není soud povinen podrobně „obhajovat“ závěry správních orgánů vztahujícím se k jednotlivým těmto námitkám, uvedeným v rozhodnutích o přestupku a soud nemá povinnost *„vyvracet a reagovat na každou takovou spekulativní námitku“*. V daném případě bylo rozhodující, že byla potvrzena zmíněná automatická funkce měřícího zařízení, tím pádem byla vypořádána veškerá účelová argumentace, jenž se týkala funkce měřícího zařízení, přičemž existenci této automatické funkce zástupce žalobce žádnými odbornými podklady či důkazy vůbec nevyvrátil, pouze pokračoval ve spekulativním charakteru námitek tím, že polemizoval s obsahem této argumentace v žalobě. Krajský soud se v této souvislosti zcela ztotožňuje se závěry správního orgánu I. stupně a žalovaného o tom, že Ing. J. *„není odborník natož znalcem z oboru metrologie, a na rozdíl od měření provádějícího strážníka*

nebyl k ovládní předmětného měřicího zařízení vůbec proškolen“, a že tyto jeho námitky jsou laické a spekulativní, to stejné lze konstatovat i o polemice vedené zástupcem žalobce s názory správního orgánu v žalobě v tomto žalobním bodu.

24. Nedůvodné jsou i další žalobní body.

25. Platná právní úprava ostatně i to zástupce žalobce připouští, v žalobě neuvádí, že by měly být jím zmíněné dopravní značky č. IP 31A a IP 31B používány a že by měření městskou policií bez tohoto označení bylo nezákonné. Jak vyplývá ze správního spisu a z žalovaného rozhodnutí, strážník Městské policie Přelouč mohl v místě spáchání přestupku provádět měření, to bylo podloženo i stanoviskem Policie ČR ze dne 15. 12. 2015 (č. l. 6 správního spisu). Tato podmínka byla splněna, ostatně zástupce žalobce ani nepopíral, že celý měřený úsek spadl do katastru obce, se kterou má Městská policie Přelouč řádně uzavřenou veřejnoprávní smlouvu (čl. 8 správního spisu). Zasahující strážník byl oprávněn měřit v daném úseku, kde byl spáchán přestupek rychlost vozidla řízeného žalobcem. Není důvodná námitka uvedená v dalším žalobním bodu (3 žalobní bod se týkal pochybností o měření rychlosti, ten již soud výše vypořádal), není pravdou, že by rozhodnutí I. stupně bylo „*nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů*“. Platná právní úprava nikde neuvádí, že by správní orgán se měl zabývat podrobně tím, zda bylo měření rychlosti provedeno v součinnosti s Policií ČR, jaký byl účel měření rychlosti. Platná právní úprava rovněž neuvádí, že by neuvedení takových úvah mělo vliv na zákonnost rozhodnutí o přestupku. Rovněž není pravdou, že by rozhodnutí o přestupku bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, tj. že přestupek byl nedostatečně odůvodněn, resp. že se měl správní orgán zabývat „*jednotlivými znaky nevědomé nedbalosti*“. Správní orgán I. stupně se zabýval splněním obecných znaků přestupku, uvedl, že v daném případě postačí zavinění z nedbalosti, nebyl povinen podrobně „rozpitávat“ subjektivní stránku jako obecný znak přestupku. V daném případě plně postačovalo, že správní orgán uvedl, že „*vzhledem k okolnostem daného případu správní orgán konstatuje, že se obviněný přestupkového jednání dopustil v rovině nedbalosti nevědomé.*“ Dokonce, i kdyby správní orgán pouze uvedl, že žalobce spáchal přestupek „*minimálně z nedbalosti*“, tak by se nejednalo o žádnou nezákonnost či nepřezkoumatelnost rozhodnutí o přestupku (i trestněprávní judikatura připouští užití obratu „*minimálně*“ ve výroku odsuzujícího rozsudku, jak uvedl NSS k tomuto závěru rozsudku ze dne 22. 2. 2017, č.j. 6 As 303/2016–37).

26. Uvedené závěry krajského soudu o spekulativním, obstrukčním a účelovém charakteru těchto námitek, o postupu zmocněnce Ing. J. a zástupce žalobce, respektive o účelovém charakteru žaloby v případě tohoto zástupce, se krajský soud již několikrát vyjadřoval, například v rozsudku ze dne 25. 1. 2017, č.j. 52 A 43/2016–81. Zástupce žalobce samozřejmě v kasační stížnosti tyto závěry krajského soudu napadl, přičemž NSS se závěry krajského soudu ztotožnil v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č.j. 1 As 54/2017–38, přičemž i pro danou věc je aktuální zejména dále uvedený závěr (bod 21 tohoto rozsudku). Jak plyne z rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 5. 2017, č.j. 10 As 24/2015–71, nečinnost žalobce ve fázi správního řízení či předkládání „typizovaných“ tvrzení automaticky neznamená, že by správní soudy nemusely jeho později formulovanými žalobními či kasačními námitkami se vůbec zabývat, je ale přirozené, pokud správní soudy při hodnocení věrohodnosti a důvodnosti takových typizovaných tvrzení vezmou v úvahu okolnosti, které jsou jim známy z jejich úřední činnosti. V takové situaci také nemůže být překvapivé, pokud „typizované“ námitky, na nichž již v minulosti judikatura odpověděla,

budou vypořádány velmi stručně, s ohledem na princip hospodárnosti řízení a často právě odkazem na předchozí judikaturu, která tuto „typizovanou“ námitku již dostatečně vypořádala. Je také logické, že takové námitky nebudou v mnoha případech způsobilé vyvolat pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu věci v souladu s §3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Nelze se též dost dobře vyhnout ani úvahám, zda procesní kroky účastníka řízení nebo jeho zástupce nevykazují znaky obstrukcí, účelového jednání, či dokonce zneužití práva, neboť takový závěr je možno učinit zpravidla až po nabytí jistých zkušeností s tím, jak taková osoba v jiných správních a soudních řízeních vystupovala (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2016, č.j. 6 As 106/2016–31, nebo usnesení NSS ze dne 9. 3. 2016, č.j. 6 As 48/2016–20 a dále ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 130/2012–10, či některá z mnoho rozhodnutí Ústavního soudu, např. usnesení ze dne 22. 11. 2012, sp. zn. II. ÚS 4256/12).“ Rovněž jsou účelové a spekulativního charakteru další žalobní body. K pátému žalobnímu bodu soud uvádí následující:

27. Žalobce údajně v místě měření „viděl“ značku P20, tedy že tam byla povolena nejvyšší povolená rychlost 70km/h, že tedy nejednal protiprávně. K tomu však neuvedl žalobce žádný důkaz, nejednalo se tedy o důvodnou pochybnost ve smyslu § 5 správního řádu a toto jeho tvrzení bylo vyvráceno svědeckou výpovědí zasahujícího strážníka, který uvedl, že v daném místě platil rychlostní limit 50km/h a správní orgán I. stupně jako podklad použil vyjádření stavebního odboru Městského úřadu Přelouč, že v daném místě žádná změna rychlosti nebyla v daném místě provedena, že nebylo nahlášeno jakékoliv poškození či zneplatnění stávajícího dopravního značení (čl. 29 správního spisu), navíc zasahující strážník ve svědecké výpovědi uvedl, že dopravní značení před započítím měření bylo zkontrolováno (čl. 34 spisu). Proto nebylo třeba provádět jakékoliv ohledání místa, navíc již správní orgán I. stupně správně uvedl, že by následné ohledání místa, tj. zaměřeného na existenci a zjištění dopravního značení by bylo naprosto bezvýznamné, neboť by neprokazovalo dopravní značení v době spáchání přestupku. Žalobce, respektive zástupce tak zůstal v žalobě ve vztahu k tomuto žalobnímu bodu v rovině spekulativních pochybností, tyto nebylo třeba prokazovat a vyvracet mu jeho účelové a spekulativní tvrzení, které se opírá pouze o ničím nepodložené „vidění“ žalobce. Jak může být rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jak tvrdí zástupce žalobce, když již správní orgán I. stupně se s touto námitkou dostatečně vypořádal, to zůstává i soudu záhadou. Zástupce žalobce rovněž neuvádí, v čem spatřuje věrohodnost tvrzení žalobce o tom, že „viděl“ v místě měření jinou dopravní značku než která tam byla umístěna a jejíž existenci potvrdil zasahující strážník městské policie. To by ad absurdum mohlo být například věrohodné tvrzení žalobce o tom, že v místě měření se pohyboval zuřivý tygr a žalobce mu chtěl ujet. Skutečnost, že tvrzení strážníka naopak považoval správní orgán za věrohodné, nemusel správní orgán nijak odůvodňovat, rozhodnutím o přestupku byla uložena žalobci v podstatě bagatelní sankce (1.500 Kč), nejednalo se o žádný závažný trestní čin, rozhodnutí nemuselo obsahovat rozsáhlé odůvodnění, když řízení o přestupku nelze zcela ztotožňovat s trestním řízením. Ostatně zástupce žalobce neuvedl žádnou racionální a logickou úvahu podepřenou příslušným důkazem o tom, že by svědecká výpověď zasahujícího strážníka měla být nevěrohodná, stále se snaží přenést své břemeno tvrzení a břemeno důkazní, zejména břemeno důkazní na správní orgán, ten však v takovém případě není povinen ex officio „provést inventuru“ splnění veškerých požadavků, tj. ověřovat, zda se nevyskytovaly nějaké skutečnosti, které by uvedenou věrohodnost výpovědi policisty zpochybnili, naopak to byl žalobce, respektive jeho

zmocněnec a zástupce žalobce, kdo byli povinni unést své důkazní břemeno a břemeno tvrzení, tedy uvést nějakou konkrétní skutečnost, která by věrohodnost svědecké výpovědi policisty zpochybňovala, to snad, jako obvykle, zástupce žalobce v žalobě nečiní, když požaduje opak, tj., aby správní orgán za žalobce nesl toto důkazní břemeno, ostatně k věrohodnosti výpovědi policisty se vyjádřil dostatečně NSS ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007–114. V daném případě žalobce neuvedl žádnou skutečnost, která by mohla ovlivnit věrohodnost výpovědi policisty, takže úvahy zástupce žalobce o uplatnění zásady *in dubio pro reo* lze hodnotit pouze jako nepatřičné a zcela mylné. Obdobný závěr se týká i šestého žalobního bodu, v daném případě nevznikl důvod správnímu orgánu „přezkoumávat“ úřední značky na rychloměru, ve spise byl založen platný ověřovací list měřicího zařízení, žalobce neuvedl žádnou důvodnou pochybnost o funkci tohoto měřicího přístroje (kromě již notoricky známých námitek o nedodržení nulového stupně měření a slip effectu). O žádný „*opomenutý důkaz*“ a o žádnou „*nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů*“ se „*pochopitelně*“ nejednalo. Ostatně krajský soud se již této námitce výše vyjádřil s tím, že v podstatě zástupce žalobce požaduje ověřit, zda nedošlo k poškození či odstranění úředních značek, aniž uvedl nějakou důvodnou pochybnost, podloženou důkazem, že k tomuto poškození a odstranění úředních značek došlo či mohlo dojít. To by pak ad absurdum jak soud již výše uvedl, mohl zástupce žalobce vytýkat žalovanému, že neověřil, zda zasahující strážník nebyl pod vlivem alkoholu v době měření, zda netrpěl duševní chorobou, atd. Rovněž nedůvodná je námitka, respektive žalobní bod v bodě VII, tj. sedmý žalobní bod. V daném případě nevznikly žádné důvodné pochybnosti o funkci použitého rychloměru (viz výše uvedený závěr o automatické funkci měřicího zařízení), proto zmíněný požadavek zmocněnce žalobce na přerušení řízení do vyřízení jeho požadavku na vyzkoušení použitého rychloměru dle zákona o metrologii považuje soud za účelový, spekulativního charakteru. Jestliže totiž byla potvrzena automatická funkce daného měřicího zařízení, k tomuto přístroji existoval platný ověřovací list, tak nevznikla žádná důvodná pochybnost o funkčnosti tohoto přístroje a správnosti výsledku měření, navíc není pravdou, že by správní orgán „*zmatečně*“ hovořil o žádosti podle § 11 odst. 4 zákona o metrologii, která má být nenároková. Podle ustanovení § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, v platném znění „*u měřidel, pokud jsou používána za okolností, kdy nesprávným měřením mohou být významně poškozeny zájmy osob, je poškozená strana oprávněna vyžádat si jejich ověření nebo kalibraci a vydání osvědčení o výsledku*“. Navíc žalobce ani neuvedl, kdy že a jakým způsobem on požádal o přezkoušení použitého rychloměru. K tomu správní orgán uvedl, že ověření bylo v tomto případě doloženo dalším Ověřovacím listem o přezkoušení použitého silničního laserového rychloměru ze dne 30. 11. 2016 s platností do 29. 11. 2017, vč. TC002958, rok výroby 2013 – list čl. 31. Uvedený požadavek zmocněnce žalobce soud považuje za účelový, obstrukčního charakteru, v takovém případě se jedná o pokus o zneužití práva a takovému jednání nelze poskytnout právní ochranu. Pokud se správní orgány výslovně „*nevyjádřily*“ k požadavku zmocněnce žalobce na přerušení řízení, tak i kdyby se jednalo o procesní vadu, tak by to nebyl důvod pro zrušení žalovaného rozhodnutí. Pro zrušení napadeného rozhodnutí soudem z důvodu vad řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.) musí být splněny základní zákonný předpoklad stanovený v ust. 65 odst. 1 s.ř.s. spočívající v tom, že napadeným rozhodnutím byla porušena práva žalobce tak, že byl žalobce zkrácen na svých právech. O takové porušení práv žalobce mající ve svém důsledku krácení na právech ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. by se například jednalo tehdy, kdyby se mohlo odrazit ve skutečném porušení

konkrétních procesních práv například tím, že by s žalobcem v průběhu správního řízení nebylo vůbec jednáno jako s účastníkem správního řízení, ač s ním tak jednáno být mělo, případně tím, že by žalobce postavení účastníka řízení sice přiznáno bylo, avšak byla by mu v průběhu takového řízení upřena jeho jednotlivá konkrétní subjektivní práva determinující jeho aktivní participaci na řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2006, č. j. 5 As 53/2004–96). V případě jiných procesních pochybení vzniklých při rozhodovací činnosti správních orgánů se pak musí jednat o takovou vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. O vadu řízení, která by mohla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a mohla by tak krátit žalobce na jeho právech se ale nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2009, č. j. 8 Afs 46/2009–46). Protože zmocněnec žalobce, či žalobce neuvedl v přestupkovém řízení žádnou důvodnou pochybnost o funkci použitého měřicího zařízení, jeho funkce byla doložena platným ověřovacím listem, tak požadavek zmocněnce žalobce na přerušení řízení žádost o přezkoušení použitého rychloměru byla pouze účelového charakteru, jednalo se podle názoru krajského soudu pouze o pokus o obstrukci řízení o přestupku a protažení tohoto řízení za účelem prekluze od povinnosti žalobce za spáchaný přestupek a takovému jednání nepochybně nelze poskytnout právní ochranu. Poslední žalobní pak obsahuje námitku, která nemůže mít vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí, námitka se týká určení způsobu zaplacení pokuty a nákladů řízení. I přes uvedení způsobu zaplacení na účet Města Přelouč nic přece nebrání žalobci zaplatit pokutu a náklady řízení jiným způsobem, např. v hotovosti na pokladně, správní orgán určitě by nebránil žalobci, aby takovým způsobem splnil svou zákonnou povinnost.

28. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
29. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu řízení a úspěšnému žalovanému toto právo podle obsahu spisu nevzniklo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 18. dubna 2018

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu